

DODELIJK JAMAICA

GERARD DE VILLIERS

DODELIJK JAMAICA

GERARD DE VILLIERS

Dodelijk Jamaica

Malko beseftte dat hij maar een paar seconden had. Hij opende het portier en duwde het lichaam van de chauffeur naar buiten. Toen schoof hij zelf achter het stuur.

Een van de inzittenden van de gekantelde pick-up kwam tot leven, zijn ogen bloeddoorlopen, een glock in zijn hand. Hij wierp zijn dreadlocks naar achteren en richtte het wapen op Malko. *'I kill the fuckin' mon!'*

Zijn vinger spande zich om de trekker.

Gérard de Villiers

Dodelijk Jamaica

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Mortelle Jamaïque

© 1998 Gérard de Villiers editeur, Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1998 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 9789044967753

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Ralph Cromwell weigerde met een knik van zijn hoofd de waterpijp met *ganja*, marihuana, die hem werd aangeboden door ‘Wide-Eyed’ Zinky, een exotisch heerschap die keek alsof hij in een pot vol cocaïne was gevallen. Zijn specialisme bij de Spanglerbende was *quartering*, wat inhield dat hij degenen die de ‘don’ van de Spanglerbende – Zack de ‘hogepriester’ – hem aanwees, met een hakmes de ledematen afhakte, als bij een kip. Zack had zijn bijnaam te danken aan zijn Obeah-praktijken, Jamaicaanse voodoo.

Wide-Eyed Zinky gaf vervolgens zijn pijp aan een atletisch gebouwde neger met een kaalgeschoren hoofd en een kille blik in zijn ogen, die de bijnaam 'Big uzi' had. Die had hij vanwege zijn lengte en zijn Israëlische pistoolmitrailleur, die nu trouwens op zijn knieën lag. Big uzi begon gretig aan de pijp te zuigen en blies een wolk dikke, gelige rook uit, die de toch al verstikkende atmosfeer in de met golfplaat bedekte schuur, het hoofdkwartier van de Spanglerbende, nog verder verstikte.

Om er te komen, moest je een overwoekerde tuin doorsteken die achter een stenen muur lag, aan Chancery Lane

12, een van de steegjes in het getto Matthews Lane, in het westen van Kingston. Er was een half dozijn mannen bijeen die onvermoeibaar aan de waterpijp zat te zuigen en volkomen onder de invloed van de ganja was. Plus een fantastisch mooi meisje met grote, ovale gazellenogen, fiere borsten, die werden omspannen door een smetteloos, strak wit T-shirt, en met lange benen die onder een minirok uitstaken. Zij rookte ook mee van de waterpijp.

Het was doodstil in de schuur, die uitkeek op de beschaduwde ommuurde binnenplaats, die vol lag met ongelooflijk veel rommel. Het lawaai van Chancery

Lane, een smalle straat vol met kuilen, waarlangs armoedige, met platen zink opgelapte krotten stonden, drong nauwelijks tot hen door. Om in het heilige der heiligen te komen, moest je door een vermolmde, houten deur, waarna je door een 'wacht' door de tuin naar een tweede deur werd gebracht, waar twee leden van de bende je fouilleerden, voordat je bij Zack, de hogepriester, werd toegelaten. 'Geef eens een Red Stripe.'

Hij had liever een flink glas Defender-whisky gehad, maar in het getto was daar niet aan te komen. Hij dronk het bier gulzig op en probeerde zijn ongeduld te verbergen. Intussen keek hij onopvallend

op zijn Breitling Emergency. Hij zat nu al achttien uur in dit rattenhol!

De vorige avond was hij met Zack en Joe Delano, een kleine man uit Trinidad, met lichtgrijs haar, die nu ook ongeduldig begon te worden, en Petrina Powell, zijn maîtresse, de ex-miss Jamaica, naar een stille kade in Newport West gegaan om aanwezig te zijn bij het vertrek van een schip, de *Little Plumb*. Daarin was, behalve een lading fruit, zevenhonderd kilo cocaïne verborgen. Hij had de don enkele uren daarvóór, tijdens een ontmoeting die door de verkoper was georganiseerd, voor het eerst ontmoet. De zending moest aan het einde van de

volgende dag in Miami aankomen en Ralph, de koper, zou Zack, die de verkoper vertegenwoordigde, pas betalen zodra de kapitein van de *Little Plumb* over de radio had gemeld dat hij in de Amerikaanse haven was aangekomen. Daarom had hij Melissa mee laten gaan. Maar Zack had anders besloten. Op een toon die geen tegenspraak duldde, had hij Ralph uitgelegd dat ze bij hem moesten blijven tot de *Little Plumb* in Miami zou zijn aangekomen. Daarna zou Ralph naar New Kingston gaan om het geld te halen en het aan de opdrachtgever van de operatie uit te betalen, te weten Dudley Karr, een rijke drugshandelaar met de

bijnaam 'de ayatolla'. Hij woonde niet in het getto, maar in een chique villa in de wijk Beverly Hills, op de hellingen van Stone Hill.

Ralph, Joe Delano en Petrina hadden het grootste deel van de nacht drinkend en ganja rokend doorgebracht. Daarna waren ze op de grond gaan liggen in een aangrenzende hal, een grote hangar met een golfplaten dak, die volstond met auto-onderdelen en kratten bier, waarvan een gedeelte met houten wanden in een half dozijn eenvoudige kamertjes was verdeeld. In deze kamers konden de bendeleden genieten van hun ganja... De dag was daarna tergend langzaam verstreken.

Ralph Cromwell dronk zijn bier op en keek naar Petrina Powell, die gelaten, met over elkaar geslagen benen op een kist zat. Ze leek de gulzige blikken die haar opvrat en te negeren. Toen haar blik die van Ralph kruiste, wierp ze hem een broeierige knipoog toe, die de Amerikaan deed smelten. Met haar zachte huid, haar fantastische billen, fiere borsten en haar zachte, sensueel getekende gezicht, was Petrina een koning waard. Toen Ralph haar in hotel Pegasus had ontmoet, waar ze als mannequin aan een modeshow deelnam, was hij meteen voor haar gevallen. Petrina had zijn uitnodiging aangenomen iets met hem te drinken in de

Polo Lounge, en bij een cocktail van cognac, Cointreau en witte rum had ze hem verteld waar ze van droomde: covergirl in New York te worden. Voor het zover was, had ze diezelfde avond al het bed met Ralph gedeeld. Daarbij moet worden opgemerkt dat hij vrijwel een dubbelganger was van de Engelse acteur Roger Moore, maar dan jonger.

De zwoele blik van de jonge Jamaicaanse wond Ralph Cromwell op. Hij zette zijn lege flesje neer, liep om Big uzi heen en ging op Zack af.

De don van de Spanglerbende zat op een oude, kapotte, houten stoel, die iets hoger stond, als een troon. Hij zat met gesloten

ogen, een ganjapijp tussen zijn magere lippen en een fles Red Stripe tussen zijn knieën geklemd. Hij was een ziekelijk mannetje met een gelige huid, een uitgeteerd gezicht en een mottig baardje. Op zijn hoofd stond een katoenen hoed. In de openstaande kraag van zijn overhemd waren enkele gouden kettingen te zien, maar aan zijn voeten droeg hij oude basketbalschoenen, die ruw met een schaar waren afgeknipt.

Ralph boog zich naar hem toe. ‘Nog geen nieuws, Zack?’

Zack haalde de ganjapijp uit zijn mond en trok traag zijn oogleden op. In zijn gele reptielenogen stond een kille,

uitdrukingsloze blik. ‘Nee, *mon.*’

Na een slok bier uit het flesje te hebben genomen dat tussen zijn knieën stond, stak hij de pijp weer in zijn mond. Op zijn schoot lag een zaktelefoon.

Ralph liep terug naar de bar, na een veelzeggende blik op Joe Delano te hebben geworpen, die in een druk gesprek was verwickeld met een kleine, sluw uitziende neger, ‘Choppy’, die was gespecialiseerd in het amputeren van ledematen van wanbetalers. Plotseling stond een grote rasta met lange dreadlocks op. Hij had geprononceerde, naar voren stekende snijtanden, en werd ‘Cool Cat’ genoemd, omdat hij zonder te aarzelen

schoot. Hij ging achter twee trommels staan en begon zachtjes te spelen. Hij streelde het trommelvel bijna, maar al gauw zwol zijn spel aan tot een opzwevende reggae.

Bij de eerste tonen haalde Petrina de pijp al uit haar mond. Gefascineerd bleef ze enkele tellen luisteren. Toen gaf ze de pijp aan Zinky en ontvouwde ze haar lange, katachtige gedaante. Eerst bleven haar voeten als aan de vloer genageld staan, terwijl haar heupen zacht, bijna onzichtbaar wiegden en ze met haar bekken naar Cool Cat schokte, als om hem uit te dagen. Ralph Cromwell voelde plotseling een warme gloed in zijn

onderbuik groeien. Langzaam maar zeker werden Petrina's bewegingen feller, maar haar voeten bewoog ze nauwelijks. Zelfs Joe Delano, die anders altijd heel nuchter was, werd er stil van. Wide Eyed Zinky zei met een gretige blik in zijn ogen: 'Die geile slet!'

De andere leden van de bende leken ook onder de indruk van de charmes van Petrina te zijn. Alleen Zack had zijn ogen niet opengedaan. Een don liet zich niet van slag brengen door een door ganja opgejut meisje. Petrina naderde Ralph met kleine pasjes. Elke beweging van haar heupen deed een nieuwe stroom adrenaline in de aderen van de Amerikaan

sputten. Cool Cat roffelde steeds harder op zijn trommels.

Petrina bleef op nog geen meter van haar minnaar staan en keek hem zo strak, zo intens en geladen met erotiek aan, dat al zijn spanning in één keer wegstroomde. Hij kwam bij de bar vandaan en omhelsde haar. Meteen drukte Petrina zich met een troebele blik tegen hem aan en fluisterde in zijn oor: *'Make love to me... Please.'* Ralph Cromwell aarzelde enkele tellen. Hij schaamde zich voor de spottende blikken van de mannen van de bende. Maar stiekem wreef Petrina zich steeds opdringeriger tegen hem aan, terwijl ze hem strak bleef aankijken. Dat kon Ralph

niet langer weerstaan. Hij pakte de jonge vrouw bij de hand en trok haar mee naar de ruimte achter de bar, naar het kamertje waarin ze op een matras op de vloer hadden geslapen. Er werd gegrinnikt, maar Cool Cat bleef op zijn trommels slaan. Petrina klemde Ralph steeds steviger vast en wreef zich steeds feller, kreunend tegen hem aan. Ze pakte zijn hand en leidde die tussen haar dijen. ‘Voel je hoe ik naar je verlang?’ vroeg ze fluisterend.

Dat was te veel voor Ralph. Hij had tenslotte niets te doen tot die idiote boot in Miami zou zijn aangekomen. Hij trok haar piepkleine minirok omhoog en

betastte haar drijfnapte vagina. Toen trok hij haar T-shirt uit en kneedde hardhandig haar stevige borsten, wat Petrina opgetogen deed zuchten.

Tegelijkertijd kleepte ze haar minnaar uit.

Ze legde het zware, automatische pistool, dat achter zijn riem stak, naast de matras.

Koortsachtig viel ze aan op zijn broek en bevrijdde een al opgericht geslachtsdeel.

Op haar knieën nam ze hem gulzig in haar mond, terwijl Ralph haar hard geworden tepels masseerde. Haar hoofd tolde. Het geluid van de trommels zweepte hen verder op. Toen kwam Petrina overeind, duwde Ralph op de matras, trok in een oogwenk de rok uit, die om haar middel

zat, kroop met opgeheven billen over hem heen, met haar buik over hem heen schuivend, en klemde zijn stijve penis tussen haar borsten. Daarna nam ze hem weer gulzig in haar mond.

Zo ging het enkele minuten door. Ralph Cromwell waande zich in een andere wereld. Zijn blik reikte niet verder dan haar billen, die wiegend de lucht in staken, als een zwijgende uitdaging. Petrina's hoofd ging met een regelmatig ritme op en neer, wat hem nog verder opwond. Plotseling liet ze zijn penis los en zei smekend: 'Alsjeblieft, neem me.' Met een ruk draaide ze zich om en ging op handen en knieën op de matras zitten,

haar billen hoog opgeheven. Opgewonden nam Ralph haar met zo'n harde stoot van achteren, dat ze een felle kreet slaakte, wat meteen werd gevolgd door een roffel op de trommels. De anderen misten er geen seconde van. Ralph trok zich er niets van aan en met zijn handen om haar soepele heupen geklemd, ging hij heen en weer in de drijfnapte vagina. Petrina wreef zich wiegend tegen hem aan, trok zich even terug, maar liet zich daarna nog dieper nemen. Het bloed klopte in Ralphs slapen, en hij boog zich over haar heen en beet in haar nek. 'Ik wil je in je kont neuken.'

'Doe het!' zei Petrina smachtend.

Als ze zover was, liet ze alles toe. Een seksuele atoombom.

Petrina kreunde nauwelijks toen hij in haar billen drong. Vastgeklemd door de elastische ring, ervoer hij een opperst genot. Hij pakte de borsten van de jonge vrouw met twee handen beet en trok ze naar achteren, wat haar deed gillen van genot, terwijl hij zich opmaakte voor zijn laatste aanval. Ze kwamen vrijwel tegelijk klaar, voordat ze zich op de matras terug lieten zakken. Hun harten gingen als waanzinnigen tekeer.

‘Mijn god,’ verzuchtte Petrina. ‘Wat was dat lekker.’

Ze voelde hem nog in haar lichaam

kloppen. Het tromgeroffel was gestopt. Ralph keek op zijn horloge: kwart voor zeven. Die idiote schuit moest niet ver meer van Miami zijn. Petrina lag er voor dood bij, maar ze liet hem niet los en kneep hem met haar intiemste lichaamsdeel vast.

Nadat ze zich hadden aangekleed, lag Ralph Cromwell op de matras na te denken. Vanuit de ruimte waarin Zack en Joe Delano zich bevonden, kwam geen geluid. Dat was niet ongevoel. Aan het einde van de dag dommelden de mensen in het getto, versuft door de ganja, meestal in... Petrina had haar rok en T-shirt weer

aangetrokken en kwam naast hem liggen. Ze wreef zich opnieuw tegen hem aan, een wulpse blik in haar ogen.

Onverzadigbaar.

Ze kende de smaak van Ralph. Ze maakte zijn overhemd open en begon zachtjes in zijn borst te knijpen, terwijl ze oplette hoe hij zou reageren. Gedachteloos streekte Ralph haar billen, waardoor ze zich nog opdringeriger tegen hem aanwreef, wat zijn verlangen weer deed groeien. Dat kreeg Petrina in de gaten en meteen verdubbelde ze haar inspanningen.

Ralph dacht eraan dat een tweede orgasme geen kwaad kon, toen een schel geluid door de wand drong. Het was het geluid

van een zaktelefoon. Alleen Zack had er een. Gezien de tijd van de dag moest dat de kapitein van de *Little Plumb* zijn, die eindelijk in Miami was aangekomen. Meteen spande elke spier in Ralphs lichaam zich, en hij kreeg het ijskoud. ‘We hebben geen tijd meer,’ fluisterde hij, terwijl hij Petrina opzij duwde om op te staan.

Maar de jonge vrouw klemde zich uit alle macht aan hem vast. De telefoon ging niet meer over. Het bleef enkele tellen stil, tot Ralph kreten hoorde. Hij herkende de schelle stem van Joe Delano. Hij wilde Petrina al wegduwen, toen de deur van het kamertje wild werd opengeduwd door

Choppy. Met uitpuilende ogen richtte hij een 9 millimeter glock op hem en schreeuwde: ‘Schoft! Je hebt ons belazerd! Ze hebben het spul ingepikt! Opstaan en meekomen.’

De adrenaline deed de aderen van Ralph Cromwell bijna barsten. Hij was ervan overtuigd dat als Petrina niet bovenop hem zou hebben gelegen, Choppy zijn pistool op hem zou hebben leeggeschoten. Maar zonder op te staan greep Ralph zijn browning, die naast de matras op de grond lag, richtte met gestrekte arm en opende het vuur. De eerste kogel drong in de keel van de Jamaicaan en schoot schuin omhoog, tot hij in de hersenen bleef

steken. Choppy kon zelfs niet meer terugschieten. Hij deed wankelend een stap naar achteren en zakte in elkaar. Ruw duwde Ralph Cromwell Petrina opzij, die gillend op de grond rolde. Hij feliciteerde zichzelf omdat hij zijn wapen altijd doorgeladen bij zich droeg, met weggeschoven veiligheidsnal. De Amerikaan sprong overeind. Hij wist dat in dit soort situaties elke seconde telde. Toen hij op Chancery Lane 12 was aangekomen, had hij meteen de omgeving in zijn geheugen geprent. De ruimte waarin ze zich bevonden, had eigenlijk maar één uitgang: de deur naar de schuur waarin zich Zack en zijn mannen

bevonden. Maar aan de achterkant was een raam dat uitkwam op de door hoge muren omgeven binnenplaats. Even dacht hij aan Joe Delano. Maar als hij hem te hulp zou snellen, zou dat zijn eigen dood betekenen.

Hij rende naar het raam toe, klom erdoorheen en kwam uit op de binnenplaats. Toen rende hij naar de enorme berg rommel die achterin lag. Hij hoorde kreten en er werd uit de schuur geroepen. Maar zonder om te kijken, klom hij de berg rommel op, waar bovenop een koelkast lag. Wankelend zette hij zich af en sprong naar de bakstenen muur die de binnenplaats afscheidde van een kleine

meubelfabriek. Het lukte hem de bovenrand beet te pakken.

Terwijl hij zich omhoog probeerde te trekken, klonken er schoten achter hem. Hij voelde een felle pijn in zijn linker dijbeen, maar hij zette door en klom de muur op. Enkele tellen bleef hij op zijn buik liggen, om op adem te komen, vechtend tegen de pijn, voordat hij zich aan de andere kant omlaag liet zakken. Hij slaakte een kreet toen hij op de grond sprong, en meteen verloor hij het bewustzijn...

Maar zijn drang te overleven deed hem vrijwel onmiddellijk zijn ogen weer openslaan. In zijn zak voelde hij de

geruststellende vorm van zijn eigen zaktelefoon. Hij kon nu niet bellen, want dan zouden de anderen hem inhalen. Eerst moest hij zien weg te komen. Hinkend baande hij zich een weg naar de meubelfabriek, die om deze tijd verlaten was.

De *special agent* van de DEA, Robert Gallimore, zat achter het stuur van zijn vierwielgedreven Mitsubishi en controleerde voor de zoveelste keer met een korte blik of de veiligheidspal van de M 16, die op zijn knieën lag, op 'vuren' stond. Toen richtte hij zijn blik weer op de half ingestorte gebouwen langs Wildman Street. Tussen de resten van de muren op de nu braakliggende terreinen stonden met golfplaten opgelapte schuren en hutjes, die nauwelijks overeind bleven staan.

Op het eerste gezicht leek het op een gebombardeerde stad, die door de bewoners was verlaten. Toch leefden er in deze bouwvallige huisjes tientallen *sufferers*, zoals de bewoners van Kingston hen noemden, tussen de ratten en ander ongedierte. Tegen het einde van de middag was het druk op Wildman Street. Vrouwen stonden op straat te koken, mannen leunden in groepjes tegen de muren en kinderen speelden tussen het afval.

Wildman Street liep geleidelijk af naar de blauwe golven van de Caribische Zee, die in de verte te zien was... Veertig jaar geleden was deze wijk de mooiste van

Kingston geweest, met oude, stijlvolle, koloniale huizen langs de haaks op elkaar staande straten en aan zee.

En toen was het geweld losgebarsten. Eerst met een politieke achtergrond. De twee grote partijen van Jamaica, de PNP, de Nationale Volkspartij – links – en de JLP, de Jamaicaanse Liberale Partij – rechts – hadden er hun huurlingen gerekruteerd en hen voorzien van wapens. Het hele lager gelegen deel van de stad was toen uiteengevallen in een dozijn getto's. Elke wijk had zijn eigen bende gehad, die de JLP of de PNP steunde. Jarenlang was er tussen de bendes gevochten. Eerst om politieke redenen,

later uit onderlinge rivaliteit. In dit deel van de stad bestond geen recht meer, er heerste een barbaarse woestheid. Zelfs de politie waagde zich er niet. De bendes slachtten elkaar om de onbeduidendste redenen af. Ze stalen, handelden in drugs, maakten crack van uit Colombia geïmporteerde cocaïne, en ze waagden zich alleen voor hun 'bankzaken' buiten hun wijk. Dat wil zeggen: bankovervallen. Kingston werd door een onzichtbare grens ter hoogte van Cross Roads in tweeën gedeeld, waardoor ruim een derde van de stad in handen van de bendes was, die er geen enkele inmenging van buitenaf duldden.

Langzaam maar zeker waren de mensen uit dat gedeelte van de stad weggetrokken. De gemeente bleef water en elektriciteit leveren, om geen volksoproer te riskeren, maar onderhoud werd er niet gepleegd. Dus na het passeren van de cycloon El Niño hadden de getto's het zeven maanden zonder elektriciteit moeten stellen.

Het enige gebouw in het getto dat werd onderhouden, was de enorme gevangenis met rode, bakstenen muren met uitkijktorens en prikkeldraad, die in het zuiden van de wijk Southside stond, met een fantastisch uitzicht op de haven van Kingston. Hier crepeerden tweeduizend

gevangenen in een helse hitte.

Plotseling deed een klap de carrosserie van de Mitsubishi schudden. De vier inzittenden schrokken op alsof ze een elektrische schok hadden gekregen. De man die naast Robert Gallimore zat, Andrew Pickersgill, afgevaardigde van de DEA in Jamaica, was een Amerikaanse neger van twee meter lang, die met zijn hoofd het plafond van de auto raakte. Hij barstte uit: 'Die rotjochies!'

De twee jongetjes die een steen naar de auto hadden gegooid, renden lachend weg en verdwenen om de hoek van de straat. Andrew Pickersgill klemde zenuwachtig de uzi vast, die piepklein leek in zijn

enorme handen. Een van de twee mannen die achterin zaten, een M 16 op zijn knieën, zei op kalme toon: ‘Uw vrienden zijn laat.’

Jim Henry en Gordon Stewart van het Jamaicaanse Narcotic Office waren nog zenuwachtiger dan de twee Amerikanen van de DEA. Ze kenden het geweld waarmee de bendes in deze wijken werkten. Die aarzelden niet om op agenten te schieten. Op hun zestiende kregen de straatjongetjes al een glock, een goed werkend automatisch pistool. Later ruilden ze die in voor M 16’s of kalasjnikovs.

Hier, in het hart van het getto Tel Aviv,

brak het angstzweet hen uit. De don van de bende van deze wijk had hem zo genoemd als herinnering aan de *Exodus*, het schip dat Tel Aviv nooit had kunnen bereiken. De minuscule politiepost op Gold Road, twee straten verderop, zou het niet wagen hen te hulp te komen. De twee daar gestationeerde agenten waagden zich zelfs niet op straat. Overal hingen junks rond, die op allerlei manieren probeerden aan vijftig dollar te komen voor een shot. Andrew Pickersgill keek geërgerd om. ‘We wachten zolang als nodig is...’ Hun escapade naar het hart van het getto was een poging om twee Amerikanen te redden die sinds de vorige dag als vermist

te boek stonden vanwege een verkeerd afgelopen operatie: een agent van de DEA, Joe Delano – drieëntwintig jaar loyale dienst bij het bureau – en een voormalige CIA-agent, Ralph Cromwell, die de DEA voor deze hopeloze actie had ingehuurd. Als het alleen om hem zou zijn gegaan, hadden ze hier niet twee uur zwetend zitten wachten, schrikkend bij elk verdacht geluid, ondanks hun zware wapens en een directe radioverbinding met de Amerikaanse ambassade en het hoofdkwartier van de Jamaicaanse politiemacht. Hoewel de airconditioning op volle toeren draaide, droop het zweet in stralen van

hen af. Ze droegen benauwde, kogelvrije vesten van kevlar en de lucht in de auto was te snijden door hun sigaretten en de sigaar van Andrew Pickersgill. Die keek op zijn horloge en verzuchtte: ‘Vijf voor vijf.’

‘Over drie kwartier is het donker,’ zei Jim Henry met een sombere stem.

In het getto waren de gevaren ’s nachts tien keer zo groot. Robert Gallimore verstrakte. Een jonge negerin met heel kort haar, gekleed in een gescheurde, katoenen jurk, waaronder twee kleine borsten trots vooruit wezen, kwam over Wildman Street aanlopen, op de Mitsubishi af. Ze leunde tegen de auto

aan en krabde als een kat aan het portier bij Andrew Pickersgill. De Amerikaan keek op en zag een troebele blik, lichtgekleurde ogen, groen bijna, en een mond met dikke, rode lippen. Terwijl ze hem strak bleef aankijken, begon het meisje op het gepantserde raam te roffelen.

‘Doe open, misschien wil ze een boodschap overbrengen,’ opperde Robert Gallimore.

De afgezant van de DEA draaide het raam open en meteen spoelde er een golf warme, klamme lucht de auto binnen. Het meisje stak haar hand uit. ‘Geef’s wat geld, mon,’ zei ze met een zachte,

piepende stem.

‘We hebben alleen creditcards,’ zei Jim Henry van achteren. ‘Donder op.’

Het meisje drong niet verder aan en stak Wildman Street over. Ze bleef tegen de half ingestorte muur van een ruïne geleund staan, die volkomen leeg was geplunderd. Binnen lag alleen nog een grote berg afval. De jonge negerin stond er nog geen vijf minuten toen er een antieke, frambooskleurige Chevrolet, waarin een half dozijn mannen zat, Wildman Street op kwam rijden en bij haar stopte. Een van de mannen stapte uit en riep het meisje iets toe. Kalm kwam ze dichterbij, een uitdagende blik in haar ogen.

Er volgde een kort overleg, vol gelach. Toen liep de neger achter het meisje aan het ingestorte huis in, recht in het gezichtsveld van de mannen in de Mitsubishi. De neger haalde een paar bankbiljetten uit zijn zak, die het meisje meteen uit zijn handen graaide. Toen leunde hij ontspannen tegen een muur aan, terwijl het meisje met de lichtgekleurde ogen voor hem neerhurkte. ‘Mijn god, ze gaat toch niet...’ riep Robert Gallimore met een verstikte stem uit. De Amerikaan kon zijn ogen niet geloven. Kalm stak de jonge verslaafde haar hand in de broek van haar klant en haalde er een groot, zwart en nog verslapt geslachtsdeel

uit. Met haar hand en haar mond begon ze hem harder te maken, aangemoedigd door de spottende opmerkingen van de andere mannen in de Chevrolet, die op de maat van de muziek van de autoradio op het blik van de portieren roffelden.

De jonge verslaafde deed haar uiterste best en bevredigde hem afwisselend met haar mond en met haar handen, zo nu en dan geholpen door de hand van haar klant, wanneer die haar hoofd dichterbij zich toe duwde. Met half openstaande mond begon de neger te rochelen en zachte kreetjes te slaken. Plotseling schokte hij over zijn hele lichaam en drukte hij het hoofd van de verslaafde uit alle macht

tegen zich aan, terwijl hij in haar mond klaarkwam. Het meisje kokhalsde, maar ze weerde hem niet af. Toen zuchtte haar klant als een ballon die leegliep, waarna hij haar meteen ruw wegduwde, zodat ze achterover viel.

Vanuit de Mitsubishi was zijn indrukwekkende geslachtsdeel te zien, voordat hij het weer in zijn katoenen broek opborg. Toen liep hij terug naar de frambooskleurige Chevrolet, die meteen in een wolk blauwe rook wegreed, toeterend enkele geiten weggarend, die midden op straat liepen.

Het meisje met de lichtgekleurde ogen keek op, haar gezicht naar de Mitsubishi

toe, en spoog het zaad van haar klant uit, voordat ze in Charles Street verdween.

‘Ze gaat een shot halen,’ zei Gordon Stewart, de grote agent van het Narcotic Office gelaten, terwijl hij met zijn hand over de kolf van de browning streek, die achter zijn riem gestoken zat. De scène in de ruïne had hem toch wel opgewonden. ‘We hadden haar binnen moeten laten,’ grinnikte zijn buurman. ‘Dan hadden we iets te doen gehad...’

Niemand reageerde. Andrew Pickersgill keek weer zenuwachtig op zijn horloge. ‘Jezus, wat spoken ze uit? Bob, heb je je niet vergist?’

Robert Gallimore schudde zijn hoofd.

‘Nee. Errol Golding zei: “Om drie uur op de hoek van Wildman Street en Charles Street.” Daar zijn we nu.’

‘Wist hij niet waar ze waren?’

‘*Nope*. Hij zei dat ze zich ergens in de buurt hadden verborgen. Maar om uit het getto weg te komen, hadden ze hulp nodig.’